

Residents i convidats de pedra

Hi ha gent que no tenen ni una trista filmació de quan eren petits: el pícnic a la platja i la primera comunió l'han hagut de refiar a la memòria sinistra d'unes quantes fotos a l'àlbum familiar. En canvi, desenes, centenars, milers de persones han passat per l'ull indiscret de la càmera de vídeo de Guillem Terribas mentre assistien a alguna de les més de dues mil presentacions organitzades durant trenta anys a la Llibreria 22. La immortalitat, doncs, és un fenomen indiscriminat, un treball de franc-tirador que culmina en una espècie de ridícul pòstum, tal com ho veu l'escriptor figuerenc Vicenç Pagès Jordà, un dels participants, dimarts al vespre, a la taula rodona amb què es va clausurar l'exposició *Llibres parlats* a la biblioteca de la Coma Cros de Salt. Pagès Jordà es referia en concret al ridícul de l'autor en aquesta mena d'actes, un "convidat de pedra" davant un presentador displicent o doctoral que li fa "una autòpsia en viu" mentre engruna el seu llibre fins a reduir-lo a vegades a pols. Quan li arriba el torn de parlar, acaba verbalitzant més coses que no convenia i responent a preguntes "repugnants" de l'estil "què volies dir amb aquest llibre?" o "què hi has posat d'auto-biogràfic?". El seu patiment i el seu ridícul no només són ben visi-

La presentació de les presentacions, dimarts a la biblioteca de la Coma Cros de Salt ■ LLUÍS SERRAT

bles, sinó que "a sobre en Guillem els grava".

Terribas, òbviament, se'n defensa: "La gràcia d'aquestes filmacions és que mai van ser pensades per passar a la història." Eren una espècie de registre domèstic propiciat per l'atzar de disposar d'una càmera en una època molt anterior a la *selfie*, però és indubtable que han acabat constituint un document formidable de com ha estat la vida cultural en una ciutat perifèrica els últims trenta anys. Pel professor,

escriptor i traductor Miquel Berga són molt més que això: la prova irrefutable que Guillem Terribas és el producte d'una filogènesi, o dit d'una altra manera, que estava "programat" per convertir-se en un agent cultural de primer ordre des del seu pas per l'activisme sense parangó que va representar La Pastera de Salt i, en concret, les tertúlies que, des dels 17 anys, ja hi organitzava amb el nom de *Dijous Pastera*. Hi ha aquí un rodatge fenomenal, del qual el llibreter, a còpia d'anys, ha extret

unes quantes conclusions. La primera, que com més públic assisteixi a una presentació, més breu serà l'acte, i a la inversa, les que només congreguen quatre gats solen allargar-se insidiosament; la segona, que per més atractiu que sigui l'escriptor convidat, sempre acudirà més gent a escoltar-lo a una conferència que no pas a una presentació. Per què? Potser la formalitat de la lliçó acadèmica afavoreix un anonimat desitjat pel públic, conjectura el mateix Terribas; potser preveuen en la confe-

rència un discurs més elaborat que el de la simpàtica dissertació llibretera, llança algú del públic. "Mal fet", interromp Pagès Jordà: justament perquè a l'autor se li fan dir més coses que no voldria, a les presentacions "es deixen caure algunes perles impensables a les aules". A vegades, és el mateix públic, el que amb les seves intervencions "ha contribuït a elevar el to d'una presentació anodina", intervé l'escriptora i assagista Cristina Masanés, responsable de l'exposició *Llibres parlats*, que ha itinerat per biblioteques de tot Catalunya des del 2012.

Les presentacions de llibres, convenen tots, han donat a La 22, que disposa fins i tot de "presentadors residents", un senyal inequívoc d'identitat. En tot cas, Pagès Jordà proposa delimitar els parlaments per donar el protagonisme a l'escriptor: "La proporció hauria de ser d'un terç per al presentador i dos per al presentat". El professor Albert Rossich, en canvi, camuflat dimarts entre el públic, proposava que es potenciés el caràcter social d'aquests actes transformant-los sobretot en una celebració pública per la sortida d'un llibre. Quin? Qualsevol. Algú del públic, de fet, assegurava que "Guillem Terribas té tan pocs complexos, que podria presentar fins i tot un premi Nobel, encara que fos el de química".